

говедата на говедаря и изкара телцитѣ на телчаря, слънцето се бѣ високо издигнало надъ хоризонта и отъ минута на минута непоносима ставаше жегата му.

Уморенъ, той седна на почивка подъ клонестата, дебела круша, която се издига прѣдъ кжщи и подъ която се зеленѣе, като зеленъ келимъ, посеяна морава.

До това врѣме внучкитѣ му бѣха станали отъ сънъ, и играеха около крушата.

Като си почина, дѣдо Матейко свика внучкитѣ си на обѣдъ. Всички насѣдаха край него и едно прѣзъ друго бързаха, кой по рано да се нахрани и прѣвъ заприпка изъ двора.

— Дѣдо, защо не ядешъ коричкитѣ отъ хлѣба, а ги давашъ на насъ — попита Дафинка дѣда си.

— Ехъ, мили дѣца, като бѣхъ колкото васъ и азъ обичахъ да хрупкамъ прѣпеченитѣ корички отъ хлѣба!...

— Като менъ ли ги хрупкаше, бе дѣдо, го прѣсѣче седемъ годишниятъ Илийчо, като катъркаше съ остритѣ си зжби прѣпечената коричка.

— Като тебъ зеръ. Какви остри, като тесли зжбчета имахъ. Хеле, като ми паднаха 20-тѣхъ млѣчни зжба и изникнаха 32 твърди, бѣха бѣли като гжбки и като маргаритъ наредени. Ама до единъ изпадаха и сега съ вѣнци смазвамъ храната и не здѣвкана я гълтамъ.

— А отъ що ти изпадаха всичкитѣ зжби, дѣдо? — попита пакъ заинтересувано Дафинка.